

Side og deres Arbejdere eller Værktøjer paa den anden Side, da de samme Grunde, som tale for kun at fordrer smaa Gebyrer i hine Sager, ogsaa synes at passe paa disse.

§ 21 indeholder Reglerne for, hvilke Sager der skal være fri for Retssaggifter. Bestemmelsen i § 21 Nr. 1 stemmer i det Væsentlige med den gjældende Ret; dog er Afgiftsfristed indbrømt med Embedsmænd i Sager, som de i Embedsmedfør efter Paalæg af vedkommende Ministerium eller Afdeling af samme anlægge, hvilket synes naturligt. Derimod har man ikke forment at burde optage i Paragrafen de Kasser og Institutioner, som ifølge specielle Bestemmelser nu ere fritagne for Gebyrer; det synes naturligere, at disse henvises til at søge fri Proces, hvorved de da tillige opnaa at faae en Sagfører beskikket, og det er en Selvfølge, at det ved Meddelelsen af Bevilling til fri Proces bør tages særligt i Betragtning, at de tidligere have været fri for at erlægge Gebyrer. Reglen i Slutningen af § 21 Nr. 1 1ste Stk. om, at det Afgiftsbeløb, som den offentlige Myndighed eller beneficerede Part fritages for at erlægge, ved Dommen skal tillægges det Offentlige hos Modparten, saafremt denne dømmes til at betale Processens Omkostninger, gjælder nu kun, forsaavidt angaar beneficerede Sager, se Pl. af 20de April 1825 § 1, jfr. Rancelli-Skrivelse 7de Mai 1833; der synes imidlertid ikke at være nogen Grund til ikke at udvide Reglen til alle Tilfælde, hvor den anden Part er fritagen for at erlægge Retssaggifter.

Bestemmelsen i § 21, Nr. 1 2det Punktum, er hentet fra det tydske Riges Gebyrlov. Den er forekommet Kommissionen at være i den Grad naturlig og billig, at man, skjøndt man ikke har overset, at den maatte rettest hørte hjenne i Udfast til Lov om den borgerlige Retsspleie, dog har troet at burde indsette den i nærværende Forslag.

Reglen i § 21, Nr. 2, stemmer med den gjældende Ret, se Lov om Valg af Borgerrepræsentanter i Kjøbenhavn af 23de Decbr. 1865 § 10, og Lov om Valgene til Rigsdagen af 12te Juli 1867 § 20 jfr. § 58, og det Samme er Tilfældet med Bestemmelsen i § 21, Nr. 3, se Pl. af 28de Mai 1825 og Pl. af 28de Febr. 1845 § 2.

Ifølge Udfast til Lov om den borgerlige Retsspleie, § 594, 2det og 3die Stk., kan Arrestsagen blive at procedere adskilt fra Sagen om den paagjældende Fordring. At der ikke i disse Tilfælde bør erlægges dobbelte Afgifter, synes Billighed at tale for, og man har som Følge heraf i § 21 Nr. 4 foreslaaet, at Arrestsagen i lige Tilfælde skal være afgiftsfri.

Som tidligere bemærket bør de Afgifter, som skulle erlægges under Sagen, være udsømt med de i § 9 ommeldte, og navnlig maa det, som ogsaa forhen omtalt, anses aldeles utilraadeligt at fastsætte et regulært Gebyr for Udfættelser. Der

gives imidlertid Tilfælde, hvor der efter Kommissionens Formening bør kunne paalægges en ekstrordnær Afgift, og disse ere saadanne, hvor den mundtlige Retssforhandlings Udsættelse er bleven foranlediget ved en Paris eller Rettergangsfuldmegetigs Forsømmelse. Det er allerede i Indledningens omtalt, at Udfast til Lov om den borgerlige Retsspleie § 134 paalægges den Part, der misbruger Processforhandlingens fri Former, at erstatte Modparten de ham derved forarsagede Udgifter; paa samme Maade er det i det nævnte Udfasts § 167 fastsat, at de Omkostninger, som forvoldes ved, at en Part i sin Sagsfremstilling er gaaet udenfor eller afvegen fra den foreløbige Strikverling, kunne paalægges denne Part. Ligesom disse Bestemmelser skulde skjærme for Misbrug, saaledes er det Samme Tilfældet med Reglen i § 22. At Devisforberedelsen gaar ind under Udtrykkene „mundtlig Retssforhandling“ skal kun her bemærkes.

For at ikke en Forskjellighed i Anvendelsen af Reglen i § 22 skal uddanne sig ved de forskellige Retter, navnlig de af Enkeltdommere beskæftede, har man anset det for rettest at foreslaa, at der skal kunne iværksettes Beværing mod Retens Beslutning i fornævnte Henseende.

2. Om Afgifternes Beregning, i Overinstantserne.

Efter den gjældende Ret opkræves der som bekendt ved Overretterne og ved Højesteret betydelig højere Retssaggifter end ved Underretterne. Erleggelsen af højere Afgifter begrundes selvfølgelig ved den mere betydelige Konstruktion af Retterne i de højere Instanser, de for det meste vanskeligere Sager, som her komme for, og den Nødvendighed, som maa siges at være for at beskytte de højere Instanser fra at blive overvældede med Sager af ringe Betydning, samt endelig ved Nødvendigheden af at skærpe Ansvar for unødigt Paaante. Efter Udfast til Lov om den borgerlige Retsspleie er der imidlertid ingen egentlig Forskjel paa Behandlingen af Sagerne ved Landretterne, hvadenten disse ere 1ste Instants-Sager eller Appelsager, og Kommissionen har derfor heller ikke troet at burde foreslaa forhøiede Afgifter for Sager, der ved Paaante indbringes for disse Retter. Hvad Højesteret derimod angaar, har man af de foran fremhævede Grunde foreslaaet Afgifterne her forhøiede med 50 pCt, se § 23 Nr. 1, og hertil er der saamegen større Grund, som der for Højesteret ikke vil blive Spørgsmaal om Devisafgift. Reglen i § 23 Nr. 2 vil ligeledes kun finde Anvendelse ved Paaante til Højesteret, da ny Paaantand altid skal nedlægges ved Paaante til Landretterne, se Udfast til Lov om den borgerlige Retsspleie § 356, og en saadan